

Záľuba, ktorá pomáha stavať nemocnice, školy aj kostoly

Bývalá zdravotná laborantka, Ilavčanka pani Helena Šíbllová, je osemdesiattriročná žena plná energie. Úsmev na tvári pri našom stretnutí ma prinútil osloviť ju a vypátrať tajomstvo jej stálej radosti. Je veľmi jednoduché: má krásny a naplnený život. Rozhodla sa totiž venovať každú voľnú chvíľu pre druhých: zbieraním známok na misie.

So svojou záľubou začala pani Helena koncom roku 1985, keď ju domov pozvala známa, ktorá mala na návšteve kamarátku z Bratislavy. Tá saleziánska dobrovoľníčka rozprávala, že misiám sa dá pomáhať aj zbieraním použitých známok. A prvá reakcia budúcej zberateľky bola:

„Kto by mal dnes na také niečo čas?“

Touto činnosťou sa však zaoberá už vyše tridsať rokov. Začala oslovovaním príbuzných, známych, neskôr úradov a firiem, kde mali množstvo pošty. Keď dala pani Helena prvýkrát inzerát do Katolíckych novín, aby jej ľudia poslali použité známky, začali chodiť dennodenne množstvá listov. Najskôr päťdesiat, potom štyridsať, dnes sa to ustálilo približne na desať

zásielok za týždeň. Pred Vianocami sa však vraj doma nemá kde pohnúť. Triedi každý deň – má na túto prácu uspôsobený byt: všade kopu škatuliek, priesvitných obalov, vrecúšok. Odosielateľov má od

škôlkarov až po babičky. Pomáhajú jej ľudia z farnosti, či susedky.

„Známky – po obstrihnutí alebo opatrnom odlepení z obálky a vytriedení – posielame na misijné strediská: benediktínom do Nemecka, jezuitom do Londýna a Záhrebu. Tieto balíčky majú dva kilogramy a obsahujú asi 20 tisíc známok. V minulosti bolo veľmi dobré stredisko vo francúzskom Lyone, kde bratia známky triedili do sérií a predávali na filatelistických burzách. Tam si ich kupovali rozliční, poväčšine bohatí zberatelia. Takto získané výnosy sa v ich

stopercentnej hodnote potom posúvali na stavby nemocníc, škôl, kostolov, premieňali sa na teplé jedlo pre deti, na lieky, knihy, zošity, perá...“ hovorí pani Helena.

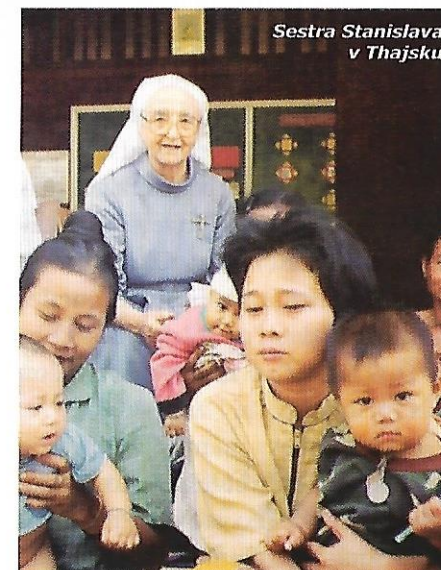
Zbierky z malého ilavského bytu putovali ďalej a pomáhali priamo vo svete trom slovenským misionárskym centrá: pátrovi Rudolfovi Krajčíkovi v africkej Ghane, pátrovi Antonovi Figurovi na ostrove Haiti, bratovi Štefanovi Gazdíkovi v Zaire a ešte aj českému saleziánovi Janovi Medovi v Indii. Neskôr, keď si Pán povolal do večnosti pátra Figuru, poprosili o milodary pre pátra Františka Galisa v Indonézii.

K bratovi Gazdíkovi putovali známky cez belgickú Misijnú stanicu. Jemu sa napríklad podarilo vďaka slovenským známkam získať sumu takmer pol milióna korún. Podporoval nimi obživu pre asi dvesto chlapcov – obeť tamojšej vojny. A ako vyučený murár pomáhal pri mnohých misijných stavbách.

V Keni a Tanzánii pomohli známky budovať kláštorné školy, nemocnice, vysádzať stromčeky na oživenie zničenej prírody, financovať vrtanie studní a starať sa o pitnú vodu v mnohých regiónoch Afriky.

Vyššie desať rokov (1991 až 2002) posielali známky z ilavského klubu Slovenského misijného hnutia aj sestry Stanislave Bošňákovéj do Thajska. Bola učiteľkou v uršulínskej škole v Bangkoku, ktorú navštevovali dievčatá z lepšie situovaných rodín, a často v škole usporadúvala výstavy známk. Rodičia žiačok bývali veľkorysí a kupovali dievčatám rozličné kolekcie. Vedeli, že všetok zisk ide na pomoc chudobným deťom a sirotám vo vidieckych školách. Okrem školákov pomáhali aj utečencom z Barmy.

„Zberateľstvo je zvláštna záľuba,“ poznamenáva pani Helena. „Napríklad v Amerike bol jeden

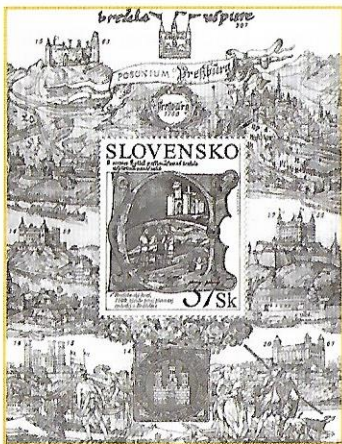
človek, ktorý zbieral iba majáky na známkach. Mal absolútne všetky, ktoré kedy vyšli, a dediči takto po dražbe prišli k piatim miliónom dolárov. Ja posielam väčšinou polkilové balíčky známok, čo znamená asi päťtisíc kusov. Väčšie množstvo mi v lete raz odviezol misionár pán farár Strapko do Nemecka. Asi šesťkrát sme odniesli známky poľským pallotínom do Bratislavy, oni ich potom odovzdali do Varšavy, kde sídli ich stredisko na podporu Ugandy.“

Vďaka známkovému apoštolátu sa podarili aj ďalšie dobré veci. V roku 1995 pripravili dobrovoľníci dvojtýždňový pobytový tábor pre štyridsať detí z Ukrajiny. O pár rokov zasa privítali deti z povojnovej Juhoslávie, z obce Selenča. Okrem toho vznikla pekná spolupráca medzi žiakmi a učiteľmi cirkevnej školy zo Záhrebu s cirkevnou školou v Nemšovej.

Dodávateľov známok z Ilavy je asi pätnásť. Z celého Slovenska však až niekoľko stoviek ľudí posielajú známky. Sama pani Helena

má vzorky všetkých. Vo svete je záujem aj o naše slovenské známky. V roku 1995 v súťaži o tú najkrajšiu na svete získala tretie miesto náš *Ludovít Štúr*. O tri roky neskôr získala to isté miesto známka *Krajina Terchová*. Každý rok býva aj anketa o najkrajšiu známku Slovenska. Cenu *Krištáľová známka* tu vyhrala v roku 2007 známka *Bratislavský hrad* (na snímke).

Vo svojich korešpondenčných vzťahoch sa pani Šíblovej stretla aj s povzbudeniami. Jedna sestrička z Tanzánie, ktorej tiež kedysi posielali známky, ochorela pri svojom apoštoláte na malomocenstvo. Jej predstavená napísala ešte vtedy žijúcemu pátrovi Piovi list s prosbou o modlitbu. Sestrička sa po dvoch rokoch z choroby dostala... Alebo korešpondencia s Matkou Terezou – hoci mala tak veľa povinností, odpovedala vo svojom živote vždy na každý list. Cez známky sa dostala pani Helena aj k informácii o našom rodákovi Jurajovi Havlíkovi. Vyšla o ňom pamätná známka, z ktorej sa dozvedela, že

tento Slovák bol v Záhrebe chorvátskym kardinálom.

A aký je pre ňu najlepší pocit „ovocia“ zo zberateľského apoštolátu?

„Asi sú to listy misionárov (jeden z listov pre čitateľov uverejňujeme), že moja nepatrná činnosť ozaj niekomu pomáha,“ dodáva pani Helena. „Cez listy z misií sa dozvieme, ako naše úsilie dopadlo. Tieto listy potom prefotím a pošlem darcom ‚za známku‘, aby mali aj oni spätnú reakciu a prehľad, kde končí ich apoštolská námaha. Chodím raz za rok aj na misijné snemy. Zberatelia sú rôzni. Napríklad v Novej Dubnici pletú dve panie obvazy pre malomocných z bielej Sněhurky, lebo tieto sa dajú dobre vyvárať, posielajú ich potom do Afriky.“

Na záver ešte inšpirácia pre všetkých, ktorí by chceli pomôcť misijnému apoštolátu: nezahodiť obálku zo svojej pošty rovno do koša, ale vystrihnúť centimetrový okraj okolo známky; hlavne nezastrihnúť do zúbkov. Nuž a raz za čas túto kôpku odovzdať buď v niektorom kostole, kde sú na to určené škatule, alebo priamo poslať misionárskej dobrovoľníčke

pani Helene Šíblovej (P. O. Box 59, 019 01 Ilava). Dôležité je tiež pripomenúť, že staré československé známky, či dnešné 5-10 centové je možno škoda posielat', lebo majú najnižšiu hodnotu. Podľa slov pátra Gilberta zo Záhrebu najvzácnejšie sú známky české.

Spracovala Magdaléna Pajanková

List misionára z Nemecka

Pozdrav Pán Boh!

Veľavážená pani Šíblovej!

Veľká vďaka za poštové známky, ktoré ste nám poslali, resp. zbierku známok. Sú pre nás pomocou v našej misionárskej práci. Známkami totiž patria k tým malým veciam, ktoré si takmer nevšímame a ani neceníme. Samotná známka vyzerá nenápadne. Ale keď sa zamyslíme nad tým, koľko stoviek, či tisícok známok sme už v minulosti získali, dostaneme značnú sumu. A ňou sme mohli podporiť prácu našich misionárov predovšetkým v Afrike. Z tohto dôvodu máme radosť zo zberateľskej činnosti mnohých misijných priateľov, lebo vieme, že zahodiť známky je veľká škoda.

Zdravia Vás Vaši vďační

*Benediktíni z Münsterschwarzachu
Brat Štefan Veith OSB
misijný prokurátor*